

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 65/2011-20

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 3. marca 2011 predbežne prerokoval sťažnosť F. P., F., zastúpeného advokátom JUDr. D. R., P., ktorou namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky v spojení s porušením základných práv podľa čl. 20 a čl. 46 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky, porušenie práv podľa čl. 6 a čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a tiež porušenie čl. 144 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Krajského súdu v Košiciach v konaní vedenom pod sp. zn. 5 K 162/2002, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť F. P. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 26. novembra 2011 doručená sťažnosť F. P. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) v

spojení s porušením základných práv podľa čl. 20 a čl. 46 ods. 3 ústavy, porušenie práv podľa čl. 6 a čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a tiež porušenie čl. 144 ústavy a čl. 1 dohovoru postupom Krajského súdu v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 5 K 162/2002 (ďalej aj „namietané konanie“).

Sťažovateľ v sťažnosti najmä uvádza: „Dňa 2. augusta 2009 Ústavný súd V mene Slovenskej republiky vydal nález pod číslom IV.ÚS 156/09-71, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 25. 11. 2009, v ktorom k porušeniu základného práva F. P. na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Krajského súdu v Košiciach v konaní vedenom pod sp. zn. 5 K 165/2002. Ústavný súd prikazuje Krajskému súdu že má konať bez zbytočných prieťahoch.

Poukazujem na skutočnosť, že dňa 28 februára 2002 V mene Slovenskej republiky pod číslom III. ÚS 11/01-62 Vydal Ústavný súd Slovenskej republiky NALEZ v ktorom Okresný súd v konaní vedenom pod číslom s. zn. 14 C 236/94 porušil základné právo F. P. na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahoch zaručená v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky.

Dňa 16 decembra 2002 bol vyhlásený konkurz na 5 K 162/2002 to znamená že Krajský súd v Košiciach mal konať tak ako mu už raz prikázal Ústavný súd a to bez zbytočných prieťahoch a odstrániť stav právnej neistote, nariadiť výkon súdnych rozhodnutí 14 C 236/94 a 28 C 396/2005, Krajský súd č. 4 Cbi 30/2003.

Dňa 27 mája 2003 medzinárodný súd v Štrasburgu pod číslom 65567/01 uznal vinu Slovenskú republiku porušovanie dohovoru § 6 ods.1 dohody, poukázal na skutočnosť že Ústavný súd nevenoval nároku žiadateľa podľa článku 127 Ústavy Slovenskej republiky.

Spomínané skutočnosti dokazujú že rozhodnutia Ústavného súdu v obidvoch prípadoch sú nečinné a právne nič neriešia. Nariadiť sudu aby konal bez prieťahoch, alebo odstránil prieťah, výkon súdnych rozhodnutí neurýchli, náhradu majetkovej škody ktorá mi vznikla z ne výkonu súdnych rozhodnutí, nenariadil ani podľa článku 127 ÚS. SR. a Konaním Krajského súdu mi vzniká škoda na majetku aj zdraví, kde počas trvania súdnych sporov nemám dôstojný život, čím sa porušujú moje základné práva dané ústavov SR - vlastníť

a užívať svoj majetok ktorý je daný v spomínaných rozsudkov nezávislých súdov Slovenskej republiky.

*Na Krajský súd v Košiciach dochádza podľa môjho názoru k porušovaniu ústavy v čl. 144 kde súd **Sudcovia sú pri výkone svojej funkcie nezávislí a pri rozhodovaní sú viazaní ústavou ústavným zákonom medzinárodnou zmluvou, čl. 1, 6 a 13 (v mojom prípade).** Takto Krajský súd od vyhlásenie konkurzu nekonal a priedah z prvého rozhodnutia ÚS. z dňa 28. februára neodstránil priedah v konaní, tak ako to nariadil ÚS. To dokazuje aj to že rozhodnutia Ústavného súdu sú nečine nenariaďujú náhradu škody na majetku a výkon súdnych rozhodnutí ktoré neboli do dnešného dňa vykonané, a súdy ich nevykonávajú a neuznávajú. Na to som ústne upozornil Krajský súd v Košiciach a pripomenul porušovanie Ústavy aj na to že môj prípad prevezme disciplinárny senát.“*

Podľa názoru sťažovateľa nič nebráni tomu, aby krajský súd „vydal predbežné opatrenie a mzdu nech mi správca konkurznej podstaty vyplatí. Na spomínané skutočnosti som krajský súd a jeho vedenie vyzval a upozornil, aby sa dodržiaval zákon o konkurze... tým, že boli porušené moje Ústavné práva vzniká mi nárok na náhradu škody zlým úradným postupom podľa článku 46 ods. 3.“

Sťažovateľ poukazuje aj na rozhodnutie Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) z 27. mája 2003 vo veci jeho sťažnosti č. 65567/01, ktorým tento súd rozhodol o porušení jeho práva čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v konaní sp. zn. 14 C 236/94 a priznal mu náhradu nemajetkovej ujmy voči Slovenskej republike. Sťažovateľ v tejto súvislosti uvádza, že «... *spomínaným rozhodnutím sa žiadny súd v Slovenskej republike nebol viazaný a tým dochádza na Krajskom súde v Košiciach porušovaniu článku 144 a medzinárodný dohovor článok 1, 6, a 13 „Každý koho právo a slobody, ako ich vykladá Dohoda sú porušené ma mať účinné opravné prostriedky pred národnými úradmi bez ohľadu na to, či ich práva porušili osoby konajúce z úradnej moci. tento spomínaný článok sa na domácich súdov nedodržiava a zrejme ho podľa môjho názoru nepozná ani Ústavný súd SR.»*

Sťažovateľ tvrdí, že „Do dnešného dňa 25. novembra Krajský súd prietáh neodstránil čím právna neistota sa prehľbuje a naďalej sa porušuje moje základné právo podľa článku Ústavy 48 ods. 2. v konaní 5 K 162/02-333 to dokazuje že rozhodnutia Ústavného súdu sú neučené a nevykonávajú sa...

Preto opätovne podávam sťažnosť na ústavný súd Slovenskej republiky a oznamujem Ústavnému súdu, že Krajský súd v konaní vedenom pod číslom 5 K 162/02 porušuje Ústavu Slovenskej republiky a medzinárodný dohovor...“.

Sťažovateľ žiada, aby ústavný súd prijal jeho sťažnosť na ďalšie konanie a následne takto rozhodol:

„Krajský súd v Košiciach opakovane aj naďalej porušuje moje ústavné práva článku 48 ods. 2 na prerokovaní veci bez zbytočných prietáhoch v konaní 5 K 162/02-333 Prietáh v konaní do dnešného dňa nebol odstránení Krajským súdom v Košiciach, čím dochádza k porušovaní Ústavný SR v čl. 20,46, ods.3 a čl. 144 a nedodržiava sa medzinárodný dohovor a neriadi sa ním Krajský súd v Košiciach, porušuje § 1, 6, a 13 medzinárodného dohovoru ktorý Slovenská republika podpísala a zaviazala sa ho dodržiavať.

Preto žiadam Ústavný súd Slovenskej republiky aby podľa článku 127. Ústavy Slovenskej republiky, Chránil moje základné práva a slobody, nariadil Krajskému súdu v Košiciach aby odstránil prietáh v konaní, ktorý zámerne vytvára a to tak aby ústavný súd jasne a zrozumiteľne určil ako má Krajský súd v Košiciach pokračovať, do kedy ma spomínaný prietáh odstrániť, aby neporušoval aj naďalej moje základné práva a slobody dane v Ústave Slovenskej republiky a medzinárodnom dohovore. Škoda mi vznikla na majetku nečinnosťou Krajským súdom v Košiciach a zlým úradným postupom v rozsudkov 14 C 236/94 a 28 C396/2005, 4 Cbi/30/2003. Ústavný súd aby jasne a zrozumiteľne nariadil ako ma konanie na Krajskému súdu pokračovať aby vo veci konal bezodkladne rýchlo a u čine a vzniknutú majetkovu škodu zo spomínaných súdnych rozhodnutí aj porušovania mojich základných práv a slobôd a medzinárodného dohovoru priznal a právoplatným a vykonateľným rozsudkom pod dohľadom Ústavného súdu.

Žiadam Ústavný súd aby mi priznal finančné zadostučinenie nemajetkovú ujmu za 16 rokov právnej neistoty v porušovaní mojich základných práv, krivdy ktorá bola páchaná

nezávislými súdmi v Slovenskej republike a dokázaná rozhodnutiami, Ústavným súdom SR. Medzinárodným súdom v Strazburgu finančnú čiastku 15 000 000 Sk – 497 908 EUR.“

Ústavný súd si ešte pred predbežným prerokovaním vyžiadal od predsedu krajského súdu vyjadrenie k sťažnosti. Predseda krajského súdu na žiadosť ústavného súdu reagoval prípisom sp. zn. 1 SprV/95/2011 zo 7. februára 2011, v ktorom okrem iného uviedol:

„... Od rozhodnutia Ústavného súdu SR zo dňa 19. 08. 2009 nález Ústavného súdu SR č. k. IV. ÚS 156/09-71 doručeného Krajskému súdu v Košiciach dňa 24. 09. 2009, ktorým ústavný súd prikázal krajskému súdu konať v predmetnej veci bez zbytočných prietahov, tunajší súd konal vo veci plynule s tým, že presný popis úkonov tvorí prílohu našej odpovede.

Potom, čo správca konkurznej podstaty dňa 29. 09. 2009 doručil súdu konečnú správu, táto bola 16. 11. 2009 vyvesená na úradnej tabuli Krajského súdu v Košiciach s tým, že proti tejto konečnej správe podal námietky sťažovateľ, ako aj ďalší veriteľ S. a. s. B. Správca sa vyjadril k námietkam dňa 5. 01. 2010 a 19. 04. 2010. Na deň 25. 02. 2010 bol stanovený termín pojednávania za účelom schválenia konečnej správy, avšak keďže súd nevedel doručiť predvolanie na pojednávanie štatutárnemu zástupcovi úpadcu, ktorý zomrel, bolo pojednávanie odročené za účelom ustanovenia opatrovníka úpadcovi.

Súd opatrovníka ustanovil uznesením zo dňa 01. 02. 2010 a po nadobudnutí právoplatnosti uznesenia bol vytýčený termín pojednávania za účelom schválenia konečnej správy na deň 19. 04. 2010. Predmetné pojednávanie bolo odročené z dôvodu, že správca konkurznej podstaty do uvedeného termínu nepredložil všetky faktúry, ktorými bolo fakturované, vodné, stočné, teplo, elektrická energia a plyn, ako sa aj nevysporiadal s pohľadávkami proti podstate, tak ako to namietal veriteľ S., a. s. s tým, že správcovi bolo uložené predloženie všetkých týchto dokladov do ďalšieho pojednávania určeného na deň 17. 06. 2010.

Správca si svoju povinnosť nesplnil, preto bolo ďalšie pojednávanie odročené na 16. 09. 2010 za účelom vyžiadania si dokladov od V., a. s. Rozhodujúce písomné dôkazy správca nepredložil ani k uvedenému termínu a nezaslala ich k tomuto termínu ani V. a. s. a súdu boli predložené až 15. 11. 2010, preto bolo odročené aj ďalšie pojednávanie zo dňa 04. 11. 2010. Následne na pojednávaní dňa 20. 01. 2011 súd vydal vo veci rozvrhové

uznesenie, ktoré bolo po jeho písomnom vyhotovení dňa 04. 02. 2011 vypravené a doručuje sa účastníkom konania.

Vychádzajúc z vyššie uvedeného, považujeme sťažnosť F. P. za nedôvodnú.“

Súčasťou prípisu predsedu krajského súdu bol aj prehľad procesných úkonov krajského súdu v namietanom konaní v období po nadobudnutí právoplatnosti nálezu ústavného súdu č. k. IV. ÚS 156/09-71 z 29. septembra 2009, t. j. v období od 24. septembra 2009; ide o tieto procesné úkony:

*„ - od 16. 11. 2009 do 2. 12. 2009 bola na úradnej tabuli vyvesená konečná správa
- dňa 3. 12. 2009 súd zaslal správcovi konkurznej podstaty na vyjadrenie v lehote 10 dní námietky veriteľa S., a. s. B. a námietky veriteľa F. P.*

- dňa 28. 12. 2009 správca konkurznej podstaty požiadal o predĺženie lehoty na podanie vyjadrenia

- dňa 5. 1. 2010 správca konkurznej podstaty zaslal predmetné vyjadrenie

- dňa 20. 1. 2010 predsedníčka senátu určila termín pojednávania na deň 25. 2. 2010 o 9.00 hod. - prejednanie konečnej správy

- opatrením zo dňa 1. 2. 2010 bol úpadcovi K., s. r. o. ustanovený opatrovník: Ing. J. M., K.

- dňa 25. 2. 2010 sa uskutočnilo pojednávanie o schválení konečnej správy, ktoré pojednávanie bolo odročené s tým, že súd vytýči nový termín pojednávania za účelom prejedania konečnej správy ihneď po tom, ako uznesenie o ustanovení opatrovníka nadobudne právoplatnosť.

- dňa 26. 2. 2010 súd zaslal správcovi konkurznej podstaty výzvu, aby v lehote 7 dní doložil súdu všetky doklady odôvodňujúce jeho náklady uvedené v konečnej správe a uviedol, či boli u správcu konkurznej podstaty uplatnené pohľadávky proti podstate.

- dňa 5. 3. 2010 došla na krajský súd žiadosť F. P. o vydanie predbežného opatrenia

- podaním zo dňa 11. 3. 2010 súd zaslal F. P. vyjadrenie k jeho žiadosti

- dňa 12. 3. 2010 predsedníčka senátu určila termín pojednávania na deň 19. 4. 2010 o 9.00 hod. - prejednanie konečnej správy

- dňa 24. 3. 2010 správca konkurznej podstaty zaslal súdu doklady súvisiace s námietkami voči konečnej správe

- opatrením zo dňa 14. 4. 2010 súd určil odmenu opatrovníkovi.
- dňa 19. 4. 2010 sa uskutočnilo pojednávanie o schválení konečnej správy, ktoré pojednávanie bolo odročené na neurčito s tým, že súd uložil správcovi konkurznej podstaty v lehote 5 dní predložiť súdu výpočet odmeny v súlade s námietkami veriteľa a doložil súdu všetky faktúry za obdobie od vyhlásenia konkurzu do predaja majetku úpadcu, ktoré boli hradené úpadcom za vodné a stočné, teplo, elektrickú energiu a plyn.
- dňa 19. 4. 2010 správca konkurznej podstaty zaslal súdu vyjadrenie k námietke veriteľa - výpočet odmeny
- súd podaním zo dňa 19. 4. 2010 zaslal veriteľovi S., a. s. B. žiadosť, aby v lehote 7 dní doložili súdu prihlášky, ktorými si prihlásili veritelia VZP a APOLLO pohľadávky proti podstate
- dňa 29. 4. 2010 súd zaslal žiadosť správcovi konkurznej podstaty v lehote 3 dní pod hrozbou uloženia poriadkovej pokuty zaslať súdu faktúry za obdobie od vyhlásenia konkurzu do predaja majetku úpadcu, ktoré boli hradené úpadcom za vodné a stočné, teplo, elektrickú energiu a plyn.
- dňa 4. 5. 2010 zaslal správcovi konkurznej podstaty výzvu v lehote 5 dní na predloženie dokladov.
- dňa 10. 5. 2010 veriteľ S., a. s. na základe výzvy súdu doložila doklady potvrdzujúce uplatnenie si pohľadávok proti podstate
- dňa 11. 5. 2010 súd zaslal správcovi konkurznej podstaty prihlášky proti podstate veriteľov VZP a APOLLO na vyjadrenie v lehote 7 dní.
- podanie správcu konkurznej podstaty zo dňa 13. 5. 2010
- dňa 14. 5. 2010 správca konkurznej podstaty vo veci predloženia dokladov a zdôvodnenia cestovných výdavkov požiadal súd o predĺženie lehoty
- dňa 21. 5. 2010 správca konkurznej podstaty zaslal súdu vyjadrenie ohľadne vysvetlenia údajov uvedených v konečnej správe
- dňa 21. 5. 2010 predsedníčka senátu určila termín pojednávania na deň 17. 6. 2010
- prejednanie konečnej správy
- dňa 25. 5. 2010 správca konkurznej podstaty zaslal súdu vyjadrenie ohľadom pohľadávok proti podstate

- správca konkurznej podstaty dňa 26. 5. 2010 zaslal súdu doklady a to faktúry za elektrinu od dodávateľa V., a. s. K.
- dňa 17. 6. 2010 sa uskutočnilo pojednávanie o schválení konečnej správy, ktoré pojednávanie bolo odročené s tým, že súd uložil správcovi konkurznej podstaty, aby v lehote 10 dní špecifikoval účelnosť ciest, ktoré predložil súdu ako prílohu v podaní zo dňa 18. 3. 2010.
- dňa 21. 6. 2010 - spis založený na lehotu 20 dní
- dňa 29. 6. 2010 došla súdu žiadosť F. P.
- dňa 6. 7. 2010 správca konkurznej podstaty zaslal súdu vyjadrenie - účel ciest
- dňa 12. 8. 2010 predsedníčka senátu určila termín pojednávania na deň 16. 9. 2010
- prejednanie konečnej správy
- dňa 16. 9. 2010 sa uskutočnilo pojednávanie o schválení konečnej správy, ktoré pojednávanie bolo odročené na deň 4. 11. 2010 o 9.00 hod.
- dňa 16. 9. 2010 súd zaslal žiadosť správcovi konkurznej podstaty, ako aj V., a. s. K.
- dňa 5. 10. 2010 správca konkurznej podstaty zaslal súdom požadované doklady
- dňa 27. 10. 2010 súd zaslal V., a. s. K. urgenciu
- dňa 4. 11. 2010 došlo súdu oznámenie V., a. s. K.
- dňa 4. 11. 2010 sa uskutočnilo pojednávanie o schválení konečnej správy, ktoré pojednávanie bolo odročené na neurčito.
- dňa 15. 11. 2010 došla súdu odpoveď na urgenciu od V., a. s. K.
- dňa 19. 11. 2010 správca konkurznej podstaty zaslal súdu vyjadrenie k námietkam veriteľa
- dňa 6. 12. 2010 predsedníčka senátu určila termín pojednávania na deň 20. 1. 2011 o 9.00 hod. - prejednanie konečnej správy
- dňa 20. 1. 2011 sa uskutočnilo pojednávanie o schválení konečnej správy, na ktorom bola konečná správa zo dňa 26. 6. 2009 schválená.“

Z vyžiadaného spisu vedeného krajským súdom pod sp. zn. 5 K 162/02 ústavný súd zistil, že prehľad procesných úkonov v namietanom konaní uvedený v prípise predsedu krajského súdu zodpovedá obsahu spisu, a preto ústavný súd z neho pri predbežnom prerokovaní sťažnosti sťažovateľa vychádzal.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každú sťažnosť predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti sťažovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní sťažnosti ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jej prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia ústavný súd môže odmietnuť aj sťažnosť, ktorá je zjavne neopodstatnená.

Z obsahu sťažnosti možno vyvodiť, že sťažovateľ predovšetkým namieta, že postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 5 K 162/2002 došlo k porušeniu jeho základného práva na prerokovanie veci podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, pričom zároveň tvrdí, že v spojení s porušením týchto práv bolo porušené aj jeho základné právo na ochranu vlastníckeho práva podľa čl. 20 ústavy, základné právo na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom podľa čl. 46 ods. 3 ústavy, právo na účinný právny prostriedok nápravy podľa čl. 13 dohovoru a súčasne došlo tiež k porušeniu čl. 144 ústavy a čl. 1 dohovoru.

Ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti zistil, že sťažovateľ v predchádzajúcom období už viackrát namietal sťažnosťami podľa čl. 127 ods. 1 ústavy porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa

čl. 48 ods. 2 ústavy postupom krajského súdu v namietanom konaní, a to aj v spojení s konaním vedeným Okresným súdom Prešov (ďalej len „okresný súd“) pod sp. zn. 14 C 236/94. Z doterajších rozhodnutí ústavného súdu o sťažnostiach sťažovateľa súvisiacich s namietaným konaním, ako aj konaním vedeným okresným súdom pod sp. zn. 14 C 236/94 najmä vyplýva:

1. Predmetom konania vedeného okresným súdom pod sp. zn. 14 C 236/94 bolo konanie o náhrade mzdy. V predmetnej veci rozhodol okresný súd rozsudkom č. k. 14 C 236/94-257 z 18. septembra 2002 v spojení s opravným uznesením zo 14. novembra 2002 a upresnením v zmysle rozsudku Krajského súdu v Prešove č. k. 3 Co 627/02-741 z 21. júna 2005 tak, že zaviazal žalovaného K., s. r. o. v konkurze, P. (ďalej len „žalovaný“), uhradiť sťažovateľovi mzdu v sume 1 538 310 Sk za obdobie od 14. novembra 1992 do 30. septembra 2002, ako aj trovy konania v sume 111 952 Sk. Označený rozsudok nadobudol právoplatnosť 2. augusta 2005 a vykonateľnosť 18. augusta 2005. V súvislosti s konaním vedeným okresným súdom pod sp. zn. 14 C 236/94 ústavný súd na základe sťažnosti sťažovateľa nálezom č. k. III. ÚS 111/01-62 z 28. februára 2002 rozhodol, že okresný súd v konaní vedenom pod sp. zn. 14 C 236/94 porušil základné právo sťažovateľa podľa čl. 48 ods. 2 ústavy.

2. Na majetok žalovaného bol uznesením krajského súdu sp. zn. 5 K 162/02 zo 16. decembra 2002 vyhlásený konkurz. Sťažovateľ v tejto súvislosti prihlásil podaním z 27. januára 2003 svoju pohľadávku vyplývajúcu z rozsudku okresného súdu sp. zn. 14 C 236/94 z 18. septembra 2009 do konkurzného konania. Keďže správca konkurznej podstaty poprel oprávnenosť sťažovateľovej pohľadávky, sťažovateľ podal určovaciu žalobu o určenie pravosti svojej pohľadávky, o ktorej rozhodol krajský súd rozsudkom sp. zn. 4 Cbi 30/2003 z 27. septembra 2005 tak, že určil jej oprávnenosť a zaradenie do prvej triedy (označený rozsudok nadobudol právoplatnosť 10. decembra 2005).

3. Sťažovateľ v predchádzajúcom období namietal porušenie svojho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 5 K 162/02 sťažnosťami doručenými ústavnému súdu 3. júna 2003, 11. februára 2009, 26. októbra 2009 a 5. marca 2010.

Sťažnosť doručenú 3. júna 2003 ústavný súd odmietol uznesením č. k. III. ÚS 174/03-7 z 21. augusta 2003 z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti (bod 2 výroku tohto uznesenia).

O sťažnosti doručenej 11. februára 2009 rozhodol ústavný súd nálezom č. k. IV. ÚS 156/09-71 z 19. augusta 2009 tak, že v ňom vyslovil porušenie základného práva sťažovateľa podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, prikázal krajskému súdu konať v namietanom konaní bez zbytočných prietahov, priznal mu finančné zadosťučinenie v sume 1 600 € a úhradu trov konania (označený nález nadobudol právoplatnosť 24. septembra 2009).

Sťažnosť doručenú 26. októbra 2009 ústavný súd odmietol uznesením č. k. I. ÚS 375/09-14 z 9. decembra 2009, pričom v jeho odôvodnení okrem iného uviedol, že „posudzované obdobie dvoch mesiacov (od nadobudnutia právoplatnosti nálezu ústavného súdu z 19. augusta 2009, pozn.)... zatiaľ nesignalizuje možnosť vyslovenia namietaného porušenia základného práva sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie. Ústavný súd považuje dosiaľ poskytnutú ochranu sťažovateľovi nálezom č. k. IV. ÚS 156/09-71 z 19. augusta 2009 za dostatočnú, a preto odmietol jeho sťažnosť pre jej zjavnú neopodstatnenosť podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.“

O sťažnosti doručenej 5. marca 2010 rozhodol ústavný súd uznesením č. k. III. ÚS 222/2010-8 z 1. júna 2010 tak, že ju odmietol, pričom v odôvodnení tohto uznesenia s poukazom na svoje zistenia konštatoval, že krajský súd v namietanom konaní „koná priebežne, preto neprichádza do úvahy, aby ústavný súd namietaný postup všeobecného súdu mohol po prijatí návrhu na ďalšie konanie kvalifikovať ako porušenie označeného základného práva sťažovateľa. Z týchto dôvodov ústavný súd odmietol sťažnosť v tejto časti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.“. Označený nález nadobudol právoplatnosť (doručením sťažovateľovi) 30. augusta 2010.

1. K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 5 K 162/02 v období do 30. augusta 2010

Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných priet'ahov.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom...

Z § 24 písm. a) zákona o ústavnom súde vyplýva, že sťažnosť nie je prípustná, ak sa týka veci, o ktorej ústavný súd už rozhodol, okrem prípadov, v ktorých sa rozhodovalo len o podmienkach konania, ak v ďalšom návrhu už podmienky konania boli splnené.

Ústavný súd si pri výklade a aplikácii základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov garantovaného čl. 48 ods. 2 ústavy osvojil judikatúru ESLP k právu na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (napr. II. ÚS 55/98, I. ÚS 132/03, IV. ÚS 105/07). Na základe uvedeného možno formulovať záver, že ak ústavný súd vo svojich predchádzajúcich rozhodnutiach už rozhodoval o sťažnostiach, ktorými sťažovateľ namietal porušenie svojho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy v tom istom konaní pred všeobecným súdom, tak možno právne účinky jeho rozhodnutí o týchto sťažnostiach vzťahovať aj na právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, keďže z materiálneho hľadiska bola v danom prípade poskytnutá ochrana aj právu zaručenému prostredníctvom čl. 6 ods. 1 dohovoru (napr. II. ÚS 55/98).

V danom prípade ústavný súd o sťažnostiach sťažovateľa, ktorými namietal porušenie svojho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy postupom krajského súdu v namietanom konaní už viackrát rozhodoval, pričom ostatné rozhodnutie (uznesenie č. k. III. ÚS 222/2010-8 z 1. júna 2010) nadobudlo právoplatnosť 30. augusta 2010. Na právne závery, ku ktorým v rozhodnutiach o predchádzajúcich sťažnostiach sťažovateľa dospel, ústavný súd v podrobnostiach poukazuje. Zároveň skutočnosť, že ústavný súd o predchádzajúcich sťažnostiach už rozhodol, bráni vzhľadom na § 24 písm. a) zákona o ústavnom súde tomu, aby ústavný súd opätovne meritórne posudzoval možnosť porušenia

základného práva sťažovateľa podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom krajského súdu v namietanom konaní v období do nadobudnutia právoplatnosti ostatného zo svojich rozhodnutí (uznesenia č. k. III. ÚS 222/2010-8 z 1. júna 2010), t. j. do 30. augusta 2010.

Z uvedeného dôvodu ústavný súd sťažnosť sťažovateľa v tejto časti pri predbežnom prerokovaní odmietol podľa § 25 ods. 2 v spojení s § 24 písm. a) zákona o ústavnom súde ako neprípustnú.

2. K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 5 K 162/02 v období po 30. auguste 2010

Z už citovaného § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu možno o zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti hovoriť vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07).

Z príslušného spisu ústavný súd zistil, že krajský súd v období po 30. auguste 2010 uskutočnil v namietanom konaní tieto procesné úkony:

a) dňa 16. septembra 2010 sa uskutočnilo pojednávanie o schválení konečnej správy, ktoré bolo odročené na 4. november 2010 z dôvodu, že správca konkurznej podstaty, ako aj

obchodná spoločnosť V., a. s., K. (ďalej len „V.“), nepredložili krajskému súdu všetky požadované doklady,

b) krajský súd prípismi zo 16. septembra 2010 požiadal správcu konkurznej podstaty, ako aj V. o predloženie požadovaných dokladov (správca konkurznej podstaty ich predložil 5. októbra 2010),

c) krajský súd prípisom z 27. októbra 2010 urgoval V. o zaslanie požadovaných dokladov (doklady boli doručené až 15. novembra 2010),

d) dňa 4. novembra 2010 sa uskutočnilo ďalšie pojednávanie pre účely schválenia konečnej správy, ktoré bolo odročené na neurčito z dôvodu nepredloženia dokladov V., krajský súd zároveň uložil správcovi konkurznej podstaty povinnosť predložiť do budúceho pojednávania presnú špecifikáciu nákladov na elektrickú energiu a doklady o príjme z nájmu,

e) dňa 6. decembra 2010 predsedníčka senátu nariadila termín pojednávania na 20. január 2011 na účely prejednania konečnej správy,

f) dňa 20. januára 2011 sa uskutočnilo pojednávanie, na ktorom bola uznesením č. k. 5 K 162/2002-499 z 20. januára 2011 schválená konečná správa z 26. júna 2009 o speňažení majetku úpadcu a vyúčtovaní odmeny a výdavkov správcu konkurznej podstaty (ďalej len „konečná správa“); označené uznesenie bolo po jeho písomnom vyhotovení 4. februára 2011 vypravené a doručované účastníkom konania.

Vychádzajúc z uvedeného prehľadu procesných úkonov ústavný súd aj s prihliadnutím na špecifiká konkurzného konania konštatoval, že krajský súd v namietanom konaní v období od 30. augusta 2010 konal v zásade plynulo, t. j. bez neodôvodnených priet'ahov, pričom jeho činnosť efektívne smerovala k právoplatnému skončeniu namietaného konkurzného konania, keďže uznesením č. k. 5 K 162/2002-499 z 20. januára 2011 schválil konečnú správu.

Na tomto základe ústavný súd konštatoval, že v období po 30. auguste 2010 nedošlo v namietanom konaní k zbytočným priet'ahom, a teda ani k porušeniu základného práva sťažovateľa podľa čl. 48 ods. 2 ústavy ani jeho práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Ústavný

súd preto v tejto časti pri predbežnom prerokovaní podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol sťažnosť sťažovateľa z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

3. K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 20 ústavy postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 5 K 162/02

Porušenie svojho základného práva podľa čl. 20 ústavy sťažovateľ v sťažnosti podrobnejšie neodôvodňuje, len poukazuje na skutočnosť, že sa z dôvodu prietáhov v namietanom konaní nevie „*domôcť výkonu súdnych rozhodnutí ani keď sú právoplatné a vykonateľné rozsudky, čím mi vzniká škoda na majetku ktorý nemôžem užívať, čo dochádza k porušovaniu mojich základných práv vlastníť a užívať majetok...*“.

V nadväznosti na uvedené tvrdenie sťažovateľa ústavný súd poukazuje na skutočnosť, že účelom konkurzného konania je „dosiahnuť pomerné uspokojenie veriteľov z dlžníkovho majetku“ (§ 2 ods. 2 zákona č. 328/1991 Zb. o konkurze a vyrovnaní v znení neskorších predpisov). V danom prípade namietané konkurzné konanie ešte nie je právoplatne skončené. Proti uzneseniu krajského súdu č. k. 5 K 162/2002-499 z 20. januára 2011, ktorým bola schválená konečná správa, majú účastníci tohto konania (a teda aj sťažovateľ) právo podať odvolanie, o ktorom je oprávnený a aj povinný rozhodnúť Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) ako odvolací súd.

Právomoc ústavného súdu rozhodovať o sťažnostiach podľa čl. 127 ods. 1 ústavy je založená na princípe subsidiarity. Z princípu subsidiarity vyplýva, že právomoc ústavného súdu poskytnúť ochranu základným právam a slobodám je daná iba vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhodujú všeobecné súdy. Ústavný súd sa pri zakladaní svojej právomoci riadi zásadou, že všeobecné súdy sú ústavou povolané chrániť nielen zákonnosť, ale aj ústavnosť. Preto je právomoc ústavného súdu subsidiárna a nastupuje až vtedy, ak nie je daná právomoc všeobecných súdov (m. m. IV. ÚS 236/07).

V danom prípade má sťažovateľ právo podať proti uzneseniu krajského súdu z 20. januára 2011 odvolanie, o ktorom je oprávnený rozhodnúť najvyšší súd ako odvolací

súd, čo vylučuje právomoc ústavného súdu. Z uvedeného dôvodu ústavný súd sťažnosť sťažovateľa v tejto časti pri predbežnom prerokovaní odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu nedostatku svojej právomoci.

4. K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 3 ústavy postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 5 K 162/02

Podľa čl. 46 ods. 3 ústavy každý má právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím súdu, iného štátneho orgánu či orgánu verejnej správy alebo nesprávnym úradným postupom.

Sťažovateľ v sťažnosti tiež tvrdí, že v dôsledku prietahov v namietanom konaní mu vzniká „nárok na náhradu škody zlým úradným postupom podľa čl. 46 ods. 3 ústavy“, a preto v tejto súvislosti žiada, aby ústavný súd tiež vyslovil, že postupom krajského súdu v namietanom konaní dochádza aj k porušeniu jeho základného práva podľa čl. 46 ods. 3 ústavy.

V súvislosti s návrhom sťažovateľa na vyslovenie porušenia základného práva podľa čl. 46 ods. 3 ústavy ústavný súd v zhode so svojou doterajšou judikatúrou uvádza, že na konanie o náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím súdu, iného štátneho orgánu alebo orgánu verejnej správy alebo nesprávnym úradným postupom je daná právomoc všeobecných súdov podľa zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 514/2003 Z. z.“), príp. do dňa nadobudnutia jeho účinnosti podľa zákona č. 58/1969 Zb. o zodpovednosti za škodu spôsobenú rozhodnutím orgánu štátu alebo jeho nesprávnym úradným postupom v znení neskorších predpisov. Takýto prístup zodpovedá doterajšej rozhodovacej činnosti ústavného súdu (napr. II. ÚS 71/04 alebo IV. ÚS 395/2010).

Z uvedeného vyplýva, že právo na náhradu škody nesprávnym úradným postupom všeobecných súdov konajúcich v sťažovateľovej právnej veci si sťažovateľ môže prípadne

uplatniť po právoplatnom skončení namietaného konania postupom podľa zákona č. 514/2003 Z. z., pričom o takto uplatnenom nároku bude oprávnený a aj povinný rozhodnúť vecne príslušný všeobecný súd. Táto skutočnosť vylučuje právomoc ústavného súdu zaoberať sa touto časťou sťažnosti sťažovateľa ešte predtým, ako si uplatní nárok podľa zákona č. 514/2003 Z. z. Ústavný súd preto pri predbežnom prerokovaní odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde sťažnosť aj v tejto časti z dôvodu nedostatku svojej právomoci.

5. K namietanému porušeniu práva podľa čl. 13 dohovoru

Podľa čl. 13 dohovoru každý, koho práva a slobody priznané týmto dohovorom boli porušené, musí mať účinné právne prostriedky nápravy pred národným orgánom, aj keď sa porušenia dopustili osoby pri plnení úradných povinností.

Sťažovateľ v spojení s namietaným porušením svojho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom krajského súdu v namietanom konaní namieta tiež porušenie svojho práva na účinný prostriedok nápravy podľa čl. 13 dohovoru. Z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva vyplýva (napr. rozhodnutie vo veci Silver a ostatní proti Spojenému kráľovstvu z 25. marca 1983, Boyle a Rice proti Spojenému kráľovstvu, rozsudok z 27. apríla 1988, séria A č. 131) zjavná spätosť práva zaručeného čl. 13 dohovoru s inými právami zaručenými dohovorom (a teda aj s právom na prejednanie záležitosti v primeranej lehote zaručeným čl. 6 ods. 1 dohovoru).

Právu sťažovateľa zaručenému prostredníctvom čl. 6 ods. 1 dohovoru ústavný súd poskytol ochranu nálezom č. k. IV. ÚS 156/09-71 z 19. augusta 2009, ktorým vyslovil porušenie základného práva sťažovateľa podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (ktoré obsahovo zodpovedá právu na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru) postupom krajského súdu v namietanom konaní a prikázal krajskému súdu konať v ďalšom období v tomto konaní bez zbytočných prietahov. Z už uvedeného vyplýva, že v ďalšom priebehu namietaného konania už nedochádzalo k zbytočným prietahom v konaní, pričom postup krajského súdu v primeranom čase od nadobudnutia právoplatnosti označeného

nálezu ústavného súdu vyústil do uznesenia č. k. 5 K 162/2002-499 z 20. januára 2011, ktorým bola schválená konečná správa. Na tomto základe možno konštatovať, že ochrana, ktorú ústavný súd na základe svojej právomoci vyplývajúcej mu z čl. 127 ústavy sťažovateľovi poskytol, sa prejavila ako efektívna a účinná. Na tom nemení nič skutočnosť, že sťažovateľ v sťažnosti vyslovuje nespokojnosť s aktuálnym stavom namietaného konania.

Na základe uvedeného ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti dospel k záveru, že aj v tejto časti je sťažnosť sťažovateľa zjavne neopodstatnená, a preto ju z tohto dôvodu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol.

6. K namietanému porušeniu čl. 144 ústavy a čl. 1 dohovoru

Sťažovateľ tiež žiadal, aby ústavný súd vyslovil, že krajský súd v namietanom konaní porušil čl. 144 ods. 1 ústavy a čl. 1 dohovoru.

Podľa čl. 144 ods. 1 ústavy sudcovia sú pri výkone svojej funkcie nezávislí a pri rozhodovaní sú viazaní ústavou, ústavným zákonom, medzinárodnou zmluvou podľa čl. 7 ods. 2 a 5 a zákonom.

Podľa čl. 144 ods. 2 ústavy ak sa súd domnieva, že iný všeobecne záväzný právny predpis, jeho časť alebo jeho jednotlivé ustanovenie, ktoré sa týka prejednávanej veci, odporuje ústave, ústavnému zákonu, medzinárodnej zmluve podľa čl. 7 ods. 5 alebo zákonu, konanie preruší a podá návrh na začatie konania na základe čl. 125 ods. 1. Právny názor ústavného súdu obsiahnutý v rozhodnutí je pre súd záväzný.

Podľa čl. 1 dohovoru vysoké zmluvné strany priznávajú každému, kto podlieha ich jurisdikcii, práva a slobody uvedené v Hlave I tohto dohovoru.

Z citovaného v prvom rade vyplýva, že čl. 144 ústavy ani čl. 1 dohovoru neupravujú žiadne konkrétne základné práva, resp. iné individuálne práva, o porušení ktorých ústavný

súd rozhoduje v konaní o sťažnostiach podľa čl. 127 ods. 1 ústavy. Navyše, medzi obsahom citovaných ustanovení ústavy a dohovoru a postupom krajského súdu v namietanom konaní neexistuje žiadna príčinná súvislosť, ktorá by zakladala dôvod na vyslovenie ich porušenia po prípadnom prijatí sťažnosti na ďalšie konanie. Z uvedeného dôvodu ústavný súd aj v tejto časti sťažnosť sťažovateľa pri predbežnom prerokovaní odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti ako celku sa ústavný súd ďalšími návrhmi sťažovateľa (napr. návrhom na priznanie primeraného finančného zadosťučinenia) už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 3. marca 2011